

UIT DE STUDEERCEL DER REDACTIE.

Ze hebben er waarlijk weer wat op uitgevonden!

Er is voor korten tijd te Parijs een nieuw genus van roman verschenen — en men heeft er een debat in de pers over gehad.

Het boek heet eenvoudig: *La Confession d'un Amant* 1), de auteur: Marcel Prévost, en het genus moet naar de meening der heeren: *le roman romanesque* heeten.

Deze soort van benaming schijnt in het oog loopend naïef. En toch moet in deze tautologie iets fijns en nieuws schuilen.

Door de menigvuldigheid der *genera* en der *species* werd de nomenclatuur zeer moeilijk.

Vooreerst had men den roman der Romantiek, te midden van welke *Nôtre Dame de Paris* (1831) met een afzonderlijk fantastisch licht uitschitterde. De lui, die niets goeds vinden, dan wat ze zelve schrijven, mogen hunne moderne neuzen optrekken, zooveel ze willen, maar het schijnt hun tot nog toe niet te gelukken, zulke onvergetelijke scheppingen als *la Esmeralda* en *Quasimodo* in de verste verte nabij te kómen.

Daarop kreeg men verwonderlijk amuzante historische marionetten, als *Les trois Mousquetaires*, als *Monte-Christo*, in beschaafder vorm terugkomend, toen Alfred de Vigny zijn *Cinq-Mars* voltooide. Maar weldra had men genoeg van fluweel, satijn, struisveeren, houwdegens en stolpkragen. Beyle bracht den lezer in zijn *Rouge et Noir* tot het kostuum der 19de eeuw en tot diepere studie van zijne helden en heldinnen terug. Honoré de Balzac schiep een nieuw genus — den psychologisch-realistischen roman. Eugène Sue bracht den bonten historischen avonturen-roman van den ouden Dumas over naar de Parijsche wereld der *rodeurs de barrière* — George Sand schreef den roman van den hartstocht, en poogde later in het vak van Balzac uit te munten. De variëteiten namen steeds toe. Het realisme wordt naturalisme, dit laatste leidt enkele zijner adepten tot een tegenovergesteld uiterste — de mystiek.

Het is ondoenlijk alle variëteiten op te noemen — Zola met de groep der *Soirées de Médan*, Edmond de Goncourt en enkele bewonderaars van Japansche kunst, Huysmans met de Villiers de l'Isle-Adam en Willette, den geestigen teekenaar van Pierrots, René de Gourmont en de groep van den *Mercure de France*, Catulle Mendès en andere bewonderaars van Lesbos, Alphonse Daudet, hoog uitstekend boven zoovele kleineren, de fatsoenlijke novellisten van de *Revue des deux Mondes*, André Theuriet en zijne club, de pornographische groep met Armand Silvestre aan het hoofd, eindelijk: Paul Bourget, en de psychologen naar het evangelie van Benjamin Constant.

Juist uit deze veelheid en veelzijdigheid van verschijningsvormen volgt de

1) Paris, Alphonse Lemerre, 1891.